

Un dia de castells

Maria Josep Albella

Els covarxins, fent pinya amb els de Tarragona.

Hi ha una llegenda urbana que explica que un presentador d'una tele de Madrid (crec que se li atribuïa a Pedro Piqueras) parlava als espectadors sobre el fenomen dels castells definint-lo com "un deporte que consiste en hacer torres humanas y dejarse caer sin lastimarse". La realitat s'allunya bastant d'aquesta imatge. Catalunya té actualment una seixantena de colles reconegudes oficialment, algunes amb 200 anys d'antiguitat, i la continuïtat d'aquesta tradició ha estat possible gràcies al treball i la constància de milers de castellers que s'esforcen, precisament, en evitar caure des d'alçades considerables. Sabieu que el lema de tot casteller és *Força, equilibri, valor i seny*?

Una de les primeres coses que vaig descobrir després de començar a treballar a Valls va ser l'immensa passió que la gent d'aquelles terres viu pels castells. Fins al punt de tenir ciutats i pobles dividits per la pertinença a una o una altra colla, més encara que si es tractés de l'odi perpetu entre els seguidors del Madrid i el Barça. La primera vegada que vaig veure i comprovar en directe aquesta passió va ser precisament a Valls, bressol dels castells, en una exhibició cara a cara entre les dues agrupacions locals, la Colla Vella dels Xiquets de Valls i la Colla Joves Xiquets de Valls –no us imagineu el què em va costar aprendre a dir bé els dos noms-, i va ser, simplement, impressionant.

N'he vist moltíssims, de castells, des d'aleshores, però fa pocs dies vaig tornar a reviuir la mateixa emoció del primer dia. I és que, per primera vegada, va haver-hi una exhibició de castells a les Coves, gràcies a l'associació de joves i la Colla Casteller de Sant Pere i Sant Pau, de Tarragona. No es van veure castells de vuit, de nou o de deu, com acostumen a fer les grans colles, però va ser una jornada que passarà a la història. I és que, per les nostres comarques, el fet de veure un grapat d'homes, dones, xiquets i xiquetes amb pantalons blancs, faixa i camisa, fent això que a Madrid anomenen *torres humanas*, tan sols ens havia estat possible fins ara gràcies a la tele-

El pilar de quatre entrant a la plaça.